

Η ευτυχία είναι απλή

Εδώ

που κάθουμαι, νοιώθω πως είμαι μακριά απ' όλους αυτούς τους βραχνάδες που τους έχουνε για ευτυχία οι δυστυχισμένοι άνθρωποι.

Φυσά στο πρόσωπό μου το δροσερό αγεράκι, μπαίνει απαλά στ' αυτιά μου, σαν να με χαιρετά. Σιγοσαλεύουνε τα κλαδιά κι οι κορφές των δέντρων. Μαμούνια περπατούνε στο μοσχοβολημένο χώμα, το κάθε ένα τραβά τον δρόμο του κι έχει τον σκοπό του. Που πηγαίνουνε; Μυστήριο. Πεταλούδια και μυγάκια λογής - λογής, άλλα μακρουλά, άλλα στρογγυλά, πετάνε και μαζεύονται γύρω από το φως που είναι αναμμένο από πάνω μου. Όλα είναι σπουδαία, όλα αξιαγάπητα. Κι εγώ είμαι ένα απ' αυτά.

Δεν ακούγεται τίποτα, παρεκτός από τις σταλαγματιές το νερό που πέφτουνε από τη βρύση, κάνοντας τη σιωπή ακόμα πιο βαθιά. Σα να γίνεται γύρω μου κάποια μυσταγωγία. Το μυστήριο του κόσμου το νοιώθω και μέσα μου κι απέξω. Μυστικές θύρες ανοίγουνε από παντού. Το κάθε δέντρο, το κάθε χορτάρι, το κάθε λουλούδι, σαν να με βλέπει με τα μυστηριώδη μάτια του.

Όσα είναι γύρω μου είναι αγαπημένα, γιατί δεν είναι αγορασμένα με λεφτά πολλά, όπως είναι όσα έχουνε οι πλούσιοι. Αγορασμένα πράγματα μπορούνε να δώσουνε ευτυχία στον άνθρωπο;

Είναι κατάρα η δίψα που έχουνε οι άνθρωποι να κατασταθούνε ξακουσμένοι, να τους δοξάζει ο κόσμος και να βασανίζονται μέσα στη ματαιότητα κι εκείνοι που θαυμάζονται κι εκείνοι που θαυμάζουνε.

Φώτης Κόντογλου

Πηγή: ragoinia.gr